ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΜΠΙΝΑΣ 27

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

Ο ΤΑΝ ὁ ἀσυρματιστὴς τῆς «Ἐσπερίας» ἔλαβε ἀπ' τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης τὴ διαταγὴ νὰ μείνῃ τὸ καράβι στὸ πέλαγος ὅς τὸ πρωΐ, συλλογίστηκε μ' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο :

—Ἄσχημα πάλι τὴν ἔχει ὁ καπετάνιος !...

Κι' ἀλήθεια, κάθε φορὰ ποὺ ἔφταναν στὸν ὅρμο τοῦ Χοῦδσον, τραβοῦσαν τὸ διάβολό τους μὲ τὶς ἐκνευριστικὲς διατυπώσεις τοῦ «ντραϋ», δηλαδὴ τῆς ὑτηρεσίας ποὺ λαθρεμπορίου, καὶ μὲ τοὺς σχετικοὺς ὅρκους πάνω στὸ Εὐαγγέλιο ὅτι δὲν θὰ ξεμπαρκάρανε στὸ Ἀμερικανικὸ ἔδαφος οἰνοπνευματώδη ποτά. Ὁ καπετάνιος τῆς «Ἐσπερίας» κάτι τέτοιες ὧρες γινότανε πράσινος ἀπ' τὴ λύσσα του. Βιαζόταν τόσο νὰ συναντήσῃ τὴν Ντόλλυ, τὴν ὥμορφη φίλη του, ποὺ τὸν παρηγοροῦσε ἀπ' τὶς μαρτυρικὲς σκηνὲς καὶ τὴν ἀνιπόδρομη ζήλεια τῆς γυναίκας του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προσωπικοὺς λόγους, ὑπῆρχαν κι' ἄλλοι, ποὺ τὸν ἔκαναν ἔξω φρενῶν, δηλαδὴ ἡ ὑποκρισία τοῦ ἐλέγχου, ποὺ δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ μεγαλώνῃ τὸ λαθρεμπόριο καὶ μάλισ.α ἐκεῖνος ὁ ἀχρεῖος ὑπάλληλος, ὁ ἴδιος πάντα, ποὺ ἀνέβαινε στὸ καράβι γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ὅρκο του (τοῦ καπετάνιου Ὀθέλλου Ρίτς), καὶ ποὺ δὲν ἀρνιόταν ἔπειτα ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ, ποὺ τοῦ πρόσφερε μ' ἕνα κρυφὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο...

Μὰ τί θὰ ἔκαναν, λοιπόν, δίχως οἰνοπνευματώδη ποτά, οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιβάτες τῆς «Ἐσπερίας» (οἱ μοναδικοὶ καλοπληρωταὶ τοῦ κόσμου), ποὺ ἔπαιζαν πόκερ ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ διψοῦσαν σὰν τὸ ἡλιοψημένο χῶμα ; Πῶς μποροῦσε νὰ μὴ τοὺς δίνῃ οἰνοπνευματώδη ποτά, γιὰ νὰ δροσίζουν τὸ στεγνὸ λαιμό τους ; Καταλαβαίνει λοιπὸν κανεὶς τὴ φοῦρκα του, κάθε φορὰ ποὺ λάβαινε τὴ διαταγὴ νὰ μείνῃ στ' ἀνοιχτά, γιὰ τὸν ἔλεγχο.

Ἐκείνη τὴ μέρα, ὡστόσο, ὁ Ὀθέλλος Ρὶτς δὲν ἔχασε διόλου τὸ κέφι του, ἔταν διάβασε τὸ τηλεγράφημα. Ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος. Οἱ ἄλλοι καπετάνιοι, ὁ δεύτερος κι' ὁ τρίτος, τὸν κύτταξαν μὲ τρόμο καὶ ψιθύρισαν κατάπληκτοι :

—Πάει, τρελλάθηκε ὁ καϋμένος ! Γιὰ νὰ μὴν πρασινίσῃ πάλι ἀπὸ τὴ λύσσα του, θὰ πῇ ὅτι δὲν εἶνε στὰ καλά του...

Μὰ καὶ βέβαια δὲν ἦταν στὰ καλά του αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ἱπποπόταμος, γιατὶ τὸν εἶχε ξετρελλάνει μιὰ ξανθούλα, ποὺ εἶχε ἀνεβῇ στὸ καράβι ἀπὸ τὴ Μασσαλία, μὲ τέσσερα μπαοῦλα καὶ μ' ἕνα μικρὸ κάταστρο ἀρκουδάκι. Τί μάτια, Θεέ μου, ποὺ εἶχε αὐτὴ ἡ γυναῖκα !... Εἶχαν ὅλο τὸ γαλανὸ χρῶμα καὶ τὴν ἀθωότητα τοῦ Παραδείσου !... Μὲ δυὸ λόγια : Ἦταν ἕνας ἄγγελος...

Κανεὶς στὸ καράβι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτὸ τὸ ἀθέριο πλάσμα μὲ τὸ κάταστρο ἀρκουδάκι εἶχε κατορθώσει νὰ δαμάσῃ τὸν Ὀθέλλο Ρίτς, ποὺ πατοῦσε βαρειὰ σὰν ἐλέφαντας καὶ κάθε τόσο τρύπωνε κρυφὰ μέσα στὴν καμπίνα τοῦ ἀγγέλου. Γιὰ νὰ κλέψῃ ; Ναί : Τὴν καρδιά του...

Ὁ Ὀθέλλος Ρίτς, κάθε φορὰ ποὺ ἀνέβαινε στὴ γέφυρα, ξεφυσοῦσε σὰν μεγαθήριο. Ὁ δύστυχος δὲν ὑπέφερε τὸ μαρτύριο τῆς ἀτέλειωτης σκάλας καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὸ βασίλειό του, τὴν καμπίνα του δηλαδή, κάτω ἀπὸ τὶς γέφυρες. Ἡ γαλανομάτα κυρία μὲ τὸ ἀρκουδάκι, ὡστόσο, καθόταν ἀπάνω στὶς καμπίνες πολυτελείας, καὶ τὸ ἀνέβασμα τοῦ Ὀθέλλου Ρὶτς ὥς ἐκεῖ ἔμοιαζε μ' ἕνα σκαρφάλωμα σὲ πανύψηλες κι' ἐπικίνδυνες Ἄλπεις.

Τὸ ταξεῖδι λοιπὸν εἶχε γίνει δίχως κανένα περιστατικό, ὥμορφα, μαγευτικά, σὰν σὲ ὄνειρο. Ὁ καπετάνιος τῆς «Ἐσπερίας», ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν κυρία ἀπὸ τὴ Μασσαλία, εἶχε περάσει μαζύ της τὶς πιὸ εὐτυχισμένες μέρες τῆς ζωῆς του. Ὁ ἔρως τους ἦταν ἕνα μεθῦσι, μιὰ ἀπερίγραπτη τρέλλα, τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ὕποπτες περιπέτειες, ποὺ εἶχε στὰ λιμάνια τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὁ καπετάνιος τῆς «Ἐσπερίας», μὲ τὶς γυναῖκες τοῦ ἠμικόσμου. Γιὰ νὰ καταλάβετε μάλιστα πόσο ἦταν τυχερός, δὲν ἔχετε νὰ κάνετε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ συλλογισθῆτε ἐκείνη τὴν ξαφνικὴ διαταγή, ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὴ δίωξι τοῦ λαθρεμπορίου, νὰ μείνῃ ἀκόμα μιὰ νύχτα στὸ πέλαγος. Αὐτὴ ἡ διαταγὴ τοῦ εἶχε ἀνοίξει ἀκόμη μιὰ φορὰ ἕναν ὁλόκληρο κόσμο εὐτυχίας καὶ μέθης καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ὀθέλλος Ρὶτς δὲν ἔπρεπε νὰ χάση μιὰ τέτοια εὐκαιρία. Ὅταν λοιπὸν ἔδωσε τὶς τελευταῖες διαταγὲς κι' εἶδε ὅτι τὰ πάντα εἶχαν ἑτοιμασθῆ γιὰ τὴν πρωϊνὴ ἀποβίβασι, σκαρφάλωσε γιὰ τελευταία φορὰ στὴ γέφυρα, ἔφτασε στὴν καμπίνα τῆς κυρίας μὲ τ' ἀρκουδάκι καὶ χτύπησε τὴν πόρτα της δειλά :

—Λίνα !...

Ἡ κυρία λεγόταν Λίνα. Παρουσιάσθηκε, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη ἀναμονή, μισόγυμνη, κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του, ἀναγκάζοντάς τον νὰ μείνῃ ἐκεῖ, στὸ κατῶφλι, νὰ μὴν μτῇ στὴν καμπίνα της, γιατὶ ἦταν τολὺ κουρασμένη. Γιὰ νὰ τὸν πείσῃ μάλιστα νὰ φύγῃ, κόλλησε παράφορα τὰ χείλη της στὰ δικά του καὶ δὲν γλύστρησε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά του, παρὰ μονάχα ὅταν ἄστραψε ξαφνικά, ἐκεῖ μπροστά τους, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἕνας ἠλεκτρικὸς φανός !...

Ἡ Λίνα, μὲ μιὰ κραυγὴ τρόμου, ὥρμησε νὰ κρυφτῇ στὸ βάθος τῆς καμπίνας της, κλείνοντάς του τὴν πόρτα κατάμουτρα. Ὁ καπετάνιος τῆς «Ἐσπερίας», κατάπληκτος, μὲ τὰ μάτια θαμπωμένα ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ φῶς, στάθηκε μιὰ στιγμὴ στὴ γέφυρα, ὅπου εἶχαν φανῆ τρεῖς μυστηριώδεις σκιές, δίχως νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινε, κι' ἔπειτα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν τὸν εἶχε δῆ κανείς, κατέβηκε στὸ γραφεῖο του.

Ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο παρουσιάσθηκε μπροστά του ἕνας νεαρὸς κύριος, μὲ ἀριστοκρατικὴ ἀμφίεσι, καὶ τοῦ εἶπε, μὲ κάποια δειλία στὴ φωνή :

—Κύριε πλοίαρχε, ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς ἀνησυχήσω μιὰ στιγμή. Θἄθελα νὰ σᾶς πῶ δυὸ λέξεις. Μὲ λένε Ζὰν Περρώ. Εἶμαι ἐπιβάτης τῆς δευτέρας θέσεως. Ὦ ! Δὲν ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω πολλὰ πράγματα... Αὔριο μονάχα, ὅταν θὰ ὁρκισθῆτε ὅτι τὸ πλοῖο σας δὲν μεταφέρει καὶ δὲν θ' ἀποβιβάσῃ οἰνοπνευματώδη ποτά, κι' ὅταν φθάσει ἡ στιγμὴ νὰ δεῖξετε στὸν ἀστυνόμο ποιὲς ἀποσκευὲς θ' ἀνοίξῃ γιὰ τὸν ἔλεγχο, σᾶς παρακαλῶ νὰ θυμηθῆτε ὅτι ἡ πέντε κάσσες μου καὶ τὰ ἕξη μπαοῦλα μου δὲν πρέπει ν' ἀνοιχθοῦν...

Ὁ Ζὰν Περρώ, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, κατέβασε τὸ χέρι τοῦ καπετάνιου, ποὺ εἶχε σηκωθῆ ἀπειλητικό, καὶ συνέχισε :

—Ἀλλοιῶς θὰ φανερώσω στὴ γυναίκα σας καὶ στὸν ἄνδρα τῆς κυρίας, ποὺ μένει στὴν καμπίνα 27 τῆς πρώτης γέφυρας, ὅτι....

Ὁ Ὀθέλλος Ρὶτς πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, κατακόκκινος, σὰν παπαροῦνα.

—Θὰ προσέξατε ἀπόψε, πρόσθεσε ὁ παράξενος νέος, ὅτι παρευρίσκοντο τρεῖς μάρτυρες στὶς θορυβώδεις ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις σας, πάνω στὴ γέφυρα. καὶ θὰ εἴδατε ἀκόμη, ὅτι ἕνα ξαφνικὸ φῶς ἔλαμψε μέσα στὸ σκοτάδι : Ἦταν τὸ μαγνήσιο μιᾶς φωτογραφικῆς μηχανῆς. ἡ ὁποία σᾶς πῆρε τὴν ὥρα ποὺ κρατούσατε στὴν ἀγκαλιά σας τὴν κυρία τῆς καμπίνας 27. Αὐτὴ ἡ φωτογραφία προορίζεται γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς κυρίας, ποὺ ὄχι μόνο εἶνε τρομερὰ ζηλιάρης, ἀλλὰ καὶ μέγας μέτοχος τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρείας σας... Καταλαβαίνετε τώρα... Νομίζω ὅτι εἶνε περιττὴ κάθε ἄλλη ἐξήγησις. Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μὴ μὲ ξεχάσετε... Μὲ λένε Ζὰν Περρώ... Ἔχω πέντε κάσσες καὶ ἕξη μπαοῦλα μὲ οἰνοπνευματώδη ποτά....

Κι' ὁ ἐπιβάτης τῆς δευτέρας θέσεως, μὲ μιὰ ὑπόκλισι κι' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, βγῆκε ἀπ' τὸ γραφεῖο του. Ὁ καπετάνιος Ὀθέλλος Ρὶτς ἀπόμεινε μονάχος, μὲ τὸ θυμό του, μὲ τὴν ντροπή του, μὲ τὴ λύσσα του, κι' ἄρχισε νὰ κλωτσάη δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὶς πολυθρόνες καὶ νὰ σπάη μὲ τὶς γροθιές του τὸ τραπέζι του... Τί μποροῦσε νὰ κάνη ; Ἂν τοὐλάχιστον κινδύνευνε αὐτὸς μονάχα, ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ τοῦ εἶχαν στήσει οἱ λαθρέμποροι... Μὰ ἦταν κι' ἡ Λίνα, ἡ ξανθειὰ κι' ἀθῶα Λίνα, ποὺ κινδύνευε ἀπὸ τὸν ζηλότυπο ἄνδρα της... Ἔπρεπε νὰ τὴν σώσῃ ! Δὲν ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τίποτα...

Κι' ἔτσι, τὸ πρωΐ τῆς ἄλλης μέρας, ὅταν ὁ ἀστυνόμος τοῦ λαθρεμπορίου τὸν ἔβαλε νὰ ὁρκισθῆ, μὲ τὸ χέρι στὸ Εὐαγγέλιο, ὅτι κλπ., κλπ., ὁ καπετάνιος τῆς «Ἐσπερίας» ὁρκίσθηκε δίχως νὰ χλωμιάσῃ.

Τὸ μεσημέρι, τέλος, ὅταν ἑτοιμαζόταν κι' αὐτὸς ν' ἀφήσῃ πειὰ τὸ καράβι καὶ νὰ κατεβῆ στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ ναύτης του χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ μπῆκε μέσα, κρατῶντας ἕνα μικρὸ κιβώτιο καὶ μιὰ κάρτα.

Τὸ κιβώτιο εἶχε ἕξη μποτίλλιες οὐΐσκυ. Τὸ ἐπισκεπτήριο ἔγραφε :

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ζὰν Περρὼ σᾶς εὐχαριστοῦν καὶ σᾶς εἶνε εὐγνώμονες».

—Παληάνθρωπε ! οὔρλιαξε ὁ Ὀθέλλος Ρίτς, κιττάζοντας λοξὰ τὶς μποτίλλιες μὲ τὸ οὐΐσκυ. Μὰ εἶχε λοιπὸν μαζύ του καὶ τὴ γυναίκα του αὐτὸς ὁ Περρώ ; Περίεργο ! Δὲν θυμᾶμαι νὰ γνώρισα καμμιὰ τέτοια κυρία...

—Ἀλήθεια, καπετάνιε, αὐτὴ ἡ κυρία Περρὼ ταξεῖδευε μ' ἄλλο ὄνομα, τὸν πληροφόρησε ὁ ναύτης του. Εἶχε μιὰ καμπίνα πολυτελείας, πάνω στὴ γέφυρα, τὴν **καμπίνα 27...**

—Ψέμματα ! φώναξε ὁ καπετάνιος Ὀθέλλος Ρίτς, κι' ὥρμησε κατὰ πάνω του, μὲ σηκωμένες τὶς **γροθιές...**

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ συγκρατήθηκε, καί, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀτὸ τὴ λύσσα, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ γραφείου του. Ἦταν ἀλήθεια... Ἀλήθεια ! Ἡ κυρία μὲ τ' ἀρκουδάκι, ἡ κυρία τῆς καμπίνας 27. ἡ Λίνα, ὁ μεγάλος ἐρωτάς του, ἦταν μιὰ λαθρέμπορος !...

ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΛ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ

Κάποτε ἕνας μεγαλόσχημος θεσιθήρας ζητοῦσε νὰ διορισθῆ σὲ μιὰ θέσι, γιὰ τὴν ὁποία χρειαζόντουσαν εἰδικὲς γνώσεις. τὶς ὁποῖες ὅμως αὐτὸς δὲν κατεῖχε.

Μιὰ μέρα, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ Τρικούπη, γίνηκε λόγος γιὰ τὴν παράλογη αὐτὴ ἀπαίτησί του.

—Πῶς τολμοῦν μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ ζητοῦν μιὰ θέσι, ἀφοῦ δὲν ξέρουν οὔτε τὸ ἄλφα της ; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνομιλητάς.

—Ἡ ἀμάθεια εἶνε μεγάλη δύναμις καὶ ἐμπνέει θάρρος ! τοῦ ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Τρικούπης.